

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **Ing. P. B., MBA**
bytem U L., Z.

zastoupený advokátem Mgr. Lukášem Krumlem
sídlem Panská 1, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 29. 4. 2014,
č. j. 42000/003194/14/010/NT, sp. zn. NP/RN/91/14

takto:

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 29. 4. 2014, č. j. 42000/003194/14/010/NT, sp. zn. NP/RN/91/14, a rozhodnutí Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 28. 2. 2014, č. j. 42013/180-6203-2.1.2012-19/14-RN-Sch/5, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 24 456 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Lukáše Krumla.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 28.2.2014, č.j. 42013/180-6203-2.1.2012-19/14-RN-Sch/5 (dále též jen „rozhodnutí správního orgánu“). Rozhodnutím správního orgánu byla žalobci na základě § 126 odst. 1 a 4 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, v relevantním znění (dále jen „zákon o nemocenském pojištění“) uložena povinnost uhradit regresní náhradu v celkové výši 395.728 Kč, a to s odkazem na vyplacení nemocenské paní A. Z. (dále jen „poškozená“) v celkové výši 395.728 Kč, které byla žalobcem způsobenou dopravní nehodou způsobena pracovní neschopnost trvající od 17.2.2011 do 9.2.2012 a pokračující od 9.2.2012 do 26.3.2013.
2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí je nesprávné a vybočuje z mezí a hledisek stanovených zákonem, neboť bylo vydáno na základě zneužití správního uvážení a opakovaně nedostatečně a nesprávně zjištěného stavu. Připustil, že byl rozhodnutím vydaným v příkazním řízení u Městského úřadu Rokycany, odboru dopravy, ze dne 6.9.2011, č.j. 8691/OD/11, uznán vinným ze spáchání dopravní nehody, při které došlo ke škodě na zdraví dvou osob a majetkové škodě na vozidle, tj. svým protiprávním jednáním zavinil vznik události, z níž vznikl poškozené nárok na dávku nemocenského pojištění v uplatňované výši.
3. Žalobce má nicméně za to, že nenese přímou majetkovou odpovědnost a není osobně povinen regresní náhradu platit. K dopravní nehodě, v jejímž důsledku vznikla škoda, došlo v rámci pracovní cesty a při použití služebního vozidla tehdejšího zaměstnavatele žalobce, obchodní společnosti GTS CZECH s.r.o., IČO 284 92 170. Odpovědnost z provozu vozidla byla ošetřena skupinovou pojistnou smlouvou č. 898 174 185 ze dne 1.4.2009 uzavřenou mezi zaměstnavatelem žalobce a Allianz pojišťovnou a.s. Nehoda samotná byla likvidována pod č. 2011020269, což jsou skutečnosti, které jsou žalované jistě známy.
4. Podle žalobce odpovídá za následky dopravní nehody způsobené při výkonu práce zaměstnanec vždy zaměstnavatel, a to v rámci uzavřeného povinného ručení vztahujícího se ke služebnímu vozidlu. Regresní náhrada tak měla být uplatněna přímo u tehdejšího zaměstnavatele žalobce, potažmo u pojistného ústavu zaměstnavatele, u něhož bylo sjednáno pojištění odpovědnosti za škodu z provozu vozidla.
5. Žalobce namítl, že správní orgán nezjistil skutečný stav věci. Sice uvedl, o jaké důkazy svou úvahu opírá, avšak tyto důkazy byly získány v rozporu se zákonem a jejich výklad je účelový a v rozporu se skutečným stavem věci. Žalobce tak má za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny.

II. Vyjádření žalované

6. Žalovaná navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. K žalobním námitkám uvedla, že právní úprava regresních náhrad obsažená v zákoně o nemocenském pojištění je právní úpravou komplexní, a to z hlediska procesního i hmotněprávního. Dle důvodové zprávy k ustanovení § 126 zákona o nemocenském pojištění platí, že „v rámci regresních náhrad se navrhuje řešit ty situace, kdy dávka nemocenského pojištění byla poskytnuta po právu, avšak

příslušný subjekt svým protiprávním jednáním způsobil vznik sociální situace, z jejíhož důvodu byla dávka poskytnuta. Zavedení povinnosti úhrady regresních náhrad je novým ochranným prvkem systému nemocenského pojištění. Regresní náhrada je pojmána jako úhrada vyplacené dávky, nikoliv jako náhrada škody.“

7. Žalovaná dále s odkazem na judikaturu zvláštního senátu (např. usnesení ze dne 12.3. 2015, č.j. Konf. 8/2014-25, či ze dne 19.11.2015, č.j. Konf 20/2015-10) uvedla, že institut regresní náhrady v nemocenském pojištění má veřejnoprávní povahu, a nelze proto na něj aplikovat, a to ani analogicky, občanskoprávní úpravu o náhradě škody, tedy odpovědnost za škodu podle občanského zákoníku, což mj. vyplývá i z ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého „*uplatňování soukromého práva je nezávislé na uplatňování práva veřejného*“. V případě regresní náhrady podle zákona o nemocenském pojištění se jedná o formu kompenzace sui generis. Mechanické přejímání zásad, na kterých je založena právní úprava náhrady škody podle občanského zákoníku, na úpravu regresní náhrady podle zákona o nemocenském pojištění proto nemá dostatečnou oporu z hlediska systematiky právního řádu. Úprava v zákoně o nemocenském pojištění je specifická, komplexní, zahrnuje i úpravu souvisejících otázek. Na základě pravidla *lex specialis derogat generali* je vyloučena aplikace obecných ustanovení občanského zákoníku. Použití občanského zákoníku je dle žalované přípustné pouze v otázkách, kde je to obvyklé (např. při posuzování svéprávnosti).
8. Podle žalované v postupu orgánů nemocenského pojištění nelze spatřovat pochybení, jelikož při svém rozhodování vycházely striktně z právní úpravy uvedené v zákoně o nemocenském pojištění, která neumožňuje aplikaci soukromoprávních předpisů, zejm. občanského zákoníku. K tomu žalovaná dodala, že v obdobné věci již rozhodoval Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 25. 2. 2016, č. j. 42 Ad 2/2014-48 se závěrem, že institut regresní náhrady v nemocenském pojištění je nepochybně institutem veřejnoprávní povahy, a nelze proto na něj aplikovat (a to ani analogicky) občanskoprávní úpravu o náhradě škody, což je v souladu s argumentací žalované. Proti uvedenému rozsudku byla podána kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud eviduje pod sp. zn. 8 Ads 98/2016. Žalovaná proto považuje za účelné vyčkat rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o této kasační stížnosti.

III. Ústní jednání

9. Při ústním jednání před soudem konaném dne 17.9. 2019 žalobce setrval na svém procesním stanovisku. Pověřený zaměstnanec žalovaného poukázal na to, že v průběhu řízení před soudem došlo ke změně výkladu aplikovaného ustanovení § 126 zákona o nemocenském pojištění ze strany Nejvyššího správního soudu; s ohledem na tuto skutečnost proto procesní návrh žalobce na zrušení napadeného rozhodnutí podpořil.

IV. Posouzení věci soudem

10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán; přitom vyšel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].

11. Nutno předeslat, že Městský soud v Praze rozhoduje ve věci poté, kdy bylo rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22.12.2015, č.j. 10 Ads 201/2014-27 zrušeno usnesení zdejšího soudu ze dne 25.7.2014, č.j. 2 Ad 22/2014-9 o odmítnutí žaloby, a to se závěrem, že rozhodnutí o regresní náhradě mají přezkoumávat soudy ve správním soudnictví (viz usnesení zvláštního senátu ze dne 12.3.2015, č.j. Konf 8/2014-25).
12. Spornou právní otázkou v této věci je, zda je žalobce jako fyzická osoba povinen k zaplacení regresní náhrady podle § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění. Není přitom pochyb o tom, že žalobce byl uznán vinným z protiprávního jednání, jež zapříčinilo vznik nároku třetí osoby na vyplacení dávky nemocenského pojištění. Tohoto jednání se však dopustil v rámci výkonu činnosti zaměstnance, a tudíž je sporné, zda se protiprávní jednání žalobce (a též povinnost k zaplacení regresní náhrady) přičítá zaměstnavateli či přímo žalobci.
13. Podle § 126 odst. 1 věta první zákona o nemocenském pojištění *ten, kdo způsobil, že v důsledku jeho zaviněného protiprávního jednání zjištěného soudem nebo správním úřadem došlo ke skutečностям rozhodným pro vznik nároku na dávku, je povinen zaplatit orgánu nemocenského pojištění regresní náhradu.*
14. Podle § 126 odst. 4 zákona o nemocenském pojištění *povinnost k zaplacení regresní náhrady vzniká na základě rozhodnutí příslušného orgánu nemocenského pojištění o povinnosti zaplatit tuto náhradu.*
15. Výše vymezenou spornou právní otázkou se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9.4.2018, č.j. 8 Ads 98/2016-37, kterým byl zrušen žalovanou zmiňovaný rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem. Městský soud v Praze se s řešením této otázky popsáním v uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu plně ztotožňuje a nevidí rozumného důvodu, proč by se měl se od závěrů zde uvedených odchýlit. Nejvyšší správní soud vyšel z povahy náhradového vztahu podle § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění, který má veřejnoprávní charakter, přičemž regresní náhrada je zde pojímána jako náhrada vyplacené dávky, nikoliv jako náhrada škody (viz usnesení zvláštního senátu ze dne 12.3.2015, č.j. Konf 8/2014-25). Dále uvedl následující:
16. „Pro posouzení věci však je nezbytné vzít v potaz i skutečnost, že nárok na dávku nemocenského pojištění poškozené, o jejíž regresní náhradu zde jde, vznikl jako následek jejího úrazu při dopravní nehodě zaviněné stěžovatelem jako řidičem linkového autobusu při provozu tohoto vozidla. Uvedená skutečnost je právně významná a v posuzované věci stěžejní. (...) Odpovědnost za újmu způsobenou provozem vozidla je totiž předmětem právní úpravy v zákoně o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla. Právě o případ újmy způsobené provozem vozidla se zde jedná. (...) § 6 odst. 4 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla zakládá právo pojištěného, aby za něj pojistitel zaplatil k úhradě mu předepsanou regresní náhradu podle § 126 zákona o nemocenském pojištění (mající veřejnoprávní povahu), ale i náhradu nákladů vynaložených na zdravotní péči hrazenou z veřejného zdravotního pojištění (§ 55 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, dále jen „zákon č. 48/1997 Sb.“), jejíž soukromoprávní povaha je naznačena v odst. [65] usnesení zvláštního senátu, stejně jako implicitně plyne z ustálené judikatury Nejvyššího soudu.

17. *Jak již zvláštní senát v usnesení č. j. Konf 8/2014 – 25 uvedl, „[n]ároky obsahově úplně stejné mohou být buď veřejnoprávní nebo soukromoprávní podle svého odůvodnění, tj. podle toho, o jaký důvod vzniku se opírají.“ Oba shora uvedené typy regresních náhrad přitom vycházejí z předpokladu, že k vyplacení dávky (v případě nemocenského pojištění) či k zaplacení nákladů na zdravotní péči (v případě veřejného zdravotního pojištění) došlo v příčinné souvislosti se zaviněným protiprávním jednáním škůdce jako pojištěného z odpovědnosti z provozu vozidla. (...) Jedinou odchylkou, která v této souvislosti vyvstává, je skutečnost, že v případech regresní náhrady vyplacené dávky nemocenského pojištění v souladu s citovaným § 126 odst. 4 zákona o nemocenském pojištění vzniká povinnost k jejímu zaplacení teprve rozhodnutím žalované. Ve veřejném zdravotním pojištění takového rozhodnutí příslušné zdravotní pojišťovny není třeba. (...) otázka regresních náhrad ve veřejném zdravotním pojištění již byla opakovaně řešena judikaturou Nejvyššího soudu. Dospěla přitom s poukazem na § 6 odst. 4 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla ve spojení s § 9 odst. 1 téhož zákona k závěru, že „[z]dravotní pojišťovna má proti pojistiteli odpovědnosti za škodu způsobenou provozem motorových vozidel přímý nárok na náhradu nákladů vynaložených na léčení svého pojištěnce zraněného zaviněným protiprávním jednáním při dopravní nehodě.“ (viz například rozsudek ze dne 27. 9. 2016, sp. zn. 25 Cdo 1896/2016).“*
18. *V případě regresní náhrady vyplacené dávky nemocenského pojištění však s ohledem na výše zmíněnou odchylku (zákonný požadavek na vydání rozhodnutí o povinnosti zaplatit regresní náhradu podle § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění) nelze bez dalšího dovodit, že i orgán nemocenského pojištění je oprávněn (stejně jako zdravotní pojišťovna v případě nákladů na zdravotní péči podle § 55 zákona č. 48/1997 Sb.) přímo uplatnit právo na zaplacení regresní náhrady u pojistitele škůdce (pojištěného z odpovědnosti z provozu vozidla). Tomu totiž brání úprava obsažená v § 126 odst. 4 zákona o nemocenském pojištění ve spojení s jeho odstavcem 1, stejně jako dikce § 6 odst. 4 věty druhé zákona o odpovědnosti z provozu vozidla [srov. „[t]o platí obdobně i v případě regresní náhrady předepsané k úhradě pojištěnému podle zákona upravujícího nemocenské pojištění 15b) ...“ – zvyrazněno soudem]. Existence přímého a samostatného vztahu pojistitele odpovědnosti z provozu vozidla a orgánu nemocenského pojištění v případě regresní náhrady dávek nemocenského pojištění obdobně, jako je tomu ve veřejném zdravotním pojištění, ze zákona neplyne. Jinými slovy pojistitele odpovědnosti z provozu vozidla jako osobu povinnou k zaplacení regresní náhrady vyplacené dávky nemocenského pojištění v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 126 odst. 4 zákona o nemocenském pojištění určit nelze.*
19. *Nejvyšší správní soud zároveň poukázal na judikaturu Nejvyššího soudu v případech nároků na zaplacení regresní náhrady ve veřejném zdravotním pojištění (rozsudky ze dne 18. 5. 2006, sp. zn. 25 Cdo 670/2005 nebo ze dne 24. 9. 2008, sp. zn. 25 Cdo 2625/2006), resp. její závěry, že „jestliže ten, kdo způsobil škodu při plnění pracovních či služebních úkonů nebo v souvislosti s tím, porušil právní povinnosti zaviněně, přičítá se zavinění právnické či fyzické osobě, která na místo přímého škůdce odpovídá za škodu a která je tak povinna i k náhradě nákladů zdravotní pojišťovny ve smyslu zvláštního ustanovení § 20a zákona č. 550/1991 Sb. (nyní ustanovení § 55 zákona č. 48/1997 Sb.).“ S ohledem na to, že dikce § 55 zákona č. 48/1997 Sb., a § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění je obdobná; vychází z předpokladu, že regresní náhrada se vztahuje na plnění, jež bylo poskytnuto (ať již zdravotní pojišťovnou, nebo orgánem nemocenského pojištění) pojištěnci v důsledku zaviněného protiprávního jednání škůdce, Nejvyšší správní soud uzavřel, že přímý vztah poškozené a škůdce (žalobce) je nepochybně vztahem majícím základ v soukromém právu, a*

tento vztah je vztahem odpovědnosti škůdce za škodu jím způsobenou. K tomu však může dále přistoupit skutečnost, že škůdce (stěžovatel) škodu způsobil při plnění pracovních úkonů pro svého zaměstnavatele. V takovém případě není důvod, aby se neuplatnily závěry, k nimž dospěl Nejvyšší soud ve své judikatuře ohledně přičitatelnosti zavinění za škodu zaměstnavateli škůdce, jež je v době před 1. 1. 2014 (což je i nyní posuzovaný případ), odůvodněna § 420 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., (starý) občanský zákoník.

20. Na základě uvedeného tak dospěl Nejvyšší správní soud k jednoznačnému závěru, že i v případech regresních náhrad dávek nemocenského pojištění, došlo-li ke škodní události zakládající vznik nároku na dávku nemocenského pojištění při plnění pracovních úkonů přímého škůdce pro jeho zaměstnavatele, je třeba přičíst toto zaviněné protiprávní jednání přímého škůdce jeho zaměstnavateli. Pro určení povinného k zaplacení regresní náhrady podle § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění je tedy podstatné, zda žalobce jednal pro sebe, nebo zda škodní událost, v důsledku níž byly vyplaceny dávky nemocenského pojištění, svým zaviněným protiprávním jednáním způsobil jako zaměstnanec při plnění pracovních úkonů pro svého zaměstnavatele. Tuto skutečnost je na místě zohlednit při rozhodování, komu bude v souladu s § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění předsána k úhradě regresní náhrada vyplacené dávky nemocenského pojištění.
21. Lze shrnout, že správní orgán (příslušný orgán nemocenského pojištění) je v řízení, jehož účelem je vydání rozhodnutí podle § 126 odst. 4 zákona o nemocenském pojištění, tedy rozhodnutí o povinnosti k zaplacení regresní náhrady, povinen zohlednit skutečnost, že zaviněné protiprávní jednání ve smyslu § 126 odst. 1 věta první zákona o nemocenském pojištění bylo způsobeno při plnění pracovních úkolů nebo v souvislosti s nimi. Pokud je taková skutečnost zjištěna, zavinění jednajícího se přičítá jeho zaměstnavateli a této osobě pak orgán nemocenského pojištění uloží povinnost k zaplacení regresní náhrady. Protože tímto způsobem žalovaný ani správní orgán I. stupně v nyní projednávané věci nepostupovali, dopustili se nezákonnosti v důsledku nesprávného výkladu aplikovaného ustanovení.

V. Závěr a náklady řízení

22. Ze shora uvedených důvodů Městský soud v Praze přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu, jímž byla žalobci uložena povinnost k zaplacení regresní náhrady [§ 78 odst. 1, 3 s. ř. s.] a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení [§ 78 odst. 4 s. ř. s.]. V něm je správní orgán povinen zohlednit výše odůvodněný závěr, že pokud došlo k vyplacení dávky nemocenského pojištění, jež je předmětem regresní náhrady podle § 126 zákona o nemocenském pojištění, v důsledku zaviněného protiprávního jednání při plnění pracovních úkolů nebo v souvislosti s nimi, přičítá se zavinění jednajícího jeho zaměstnavateli (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
23. Akcesorický výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, a proto mu soud přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení jak před Městským soudem v Praze, tak před Nejvyšším správním soudem.
24. V řízení před Městským soudem v Praze jsou žalobcem vynaložené náklady tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč, dále náklady za zastoupení advokátem za tři úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby, účast na

jednání) a tři režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 10 200 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), ve znění pozdějších předpisů, a částkou 2 142 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty [§ 57 odst. 2 s. ř. s.]. Za řízení před Městským soudem v Praze má tedy žalobce právo na náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč.

25. V řízení před Nejvyšším správním soudem jsou tyto žalobcovy náklady tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, dále náklady za zastoupení advokátem za jeden úkon právní služby po 3 100 Kč (sepis kasační stížnosti) a jeden režijní paušál po 300 Kč, celkem tedy 3 400 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 advokátního tarifu, a částkou 714 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty [§ 57 odst. 2 s. ř. s.]. Za řízení před Nejvyšším správním soudem má tedy žalobce právo na náhradu nákladů řízení ve výši 9 114 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. září 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu